

Sygnatura akt II S 36/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 roku.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący S.S.A. Bogusław Tocicki

Sędziowie: S.A. Robert Wróblewski

S.A. Wiesław Pędziwiatr (sprawozdawca)

Protokolant Anna Turek

po rozpoznaniu skargi wnioskodawcy **M. K. (1)**

z dnia 20 października 2014 roku,

na przewlekłość postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Legnicy o sygnaturze akt III Ko 99/14,

na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z dnia 16 sierpnia 2004 roku Nr 179, poz. 1843; z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 430 § 1 k.p.k., art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy w zw. z art. 35 § 1 k.p.k. –

p o s t a n a w i a

I oddalić skargę M. K. (1) w zakresie dotyczącym postępowania przed Sądem Okręgowym w Legnicy w sprawie III Ko 99/14;

II zaliczyć wydatki związane z postępowaniem o stwierdzenie przewlekłości postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

M. K. (2) wniósł skargę na przewlekłość postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Legnicy o sygnaturze akt III Ko 99/14 domagając się stwierdzenia opieszałości celowej oraz celowego opóźniania jego sprawy o odszkodowanie przed Sądem Okręgowym w Legnicy w sprawie III Ko 99/14.

Podniósł, że powodem opieszałości w toku tego postępowania było wprowadzenie go w błąd co do obsady Sądu. Podkreślił nadto, że nie pozwolono mu w toku tego postępowania swobodę wypowiedzi, zapisując słowa, których on nie wypowiedział. Wskazał, że według niego proces prowadzony był nieuczciwie. Odwołał się przy tym do innych jeszcze postępowań karnych co wzmocniło jego przekonanie o fałszowaniu dowodów, bo podczas tych postępowań zmuszono go do ujawnienia miejsca pobytu, a to narażało go na niebezpieczeństwo ze strony osób o których w tych postępowaniach zeznawał. Wnioskodawca zwrócił także uwagę w swej skardze, że w toku postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie mimo jego prośby o zmianę pełnomocnika nie dokonano tej zamiany, aby następnie Sąd I instancji sam dokonał takiej czynności i wyznaczył mu w miejsce dotychczasowego pełnomocnika innego adwokata.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga wniesiona przez M. K. (1) jest niezasadna w zakresie, w jakim odnosi się do postępowania przed Sądem Okręgowym w Legnicy, jako Sądem rozstrzygającym o jego wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie, w związku ze sprawą o sygnaturze akt III K 96/09.

Odnosząc się do postępowania przed Sądem Okręgowym w sprawie III Ko 99/14 o odszkodowanie i zadośćuczynienie podkreślić należy przede wszystkim, że postępowanie to, zainicjowane zostało sporządzeniem 1 czerwca 2014 roku wniosku przez M. K. (1) (wniosek ten wpłynął do Sądu Okręgowego 9 czerwca 2014 roku). Zakończyło się ono wydaniem przez tenże Sąd 14 października 2014 roku orzeczenia mocą, którego oddalono roszczenia wnioskodawcy o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Oceniając podejmowane w tej sprawie przez Sąd Okręgowy w Legnicy czynności nie doszukano się nieuzasadnionej zwłoki w działaniach tego Sądu. Jak już wyżej wskazano, wniosek M. K. (1) wpłynął do Sądu I instancji 9 czerwca 2014 roku i tego też dnia przewodniczący wydziału wydał zarządzenie o jego rejestracji w w odpowiednim wykazie oraz przydzieleniu sprawy tej do rozpoznania właściwemu sędziemu (k. 1). W dniu 10 czerwca 2014 roku zarządzono o wezwaniu wnioskodawcy o uzupełnienie braków formalnych jego wniosku. Jego pismo uzupełniające braki formalne wpłynęło do Sądu Okręgowego 25 czerwca 2014 roku (k.9) i następnego dnia tenże Sąd wystąpił do Prokuratora Rejonowego w Lubinie o nadesłanie akt, których sygnaturę wskazał M. K. (2) (k. 12). Odpowiedź została przekazana Sądowi Okręgowemu 7 lipca 2014 roku z informacją, że sprawa M. K. (1) była prowadzona przez Prokuraturę Krajową do której 8 lipca 2014 roku (k. 14) Sąd wystąpił o akta lub informacje o losach sprawy M. K. (1). Odpowiedź nadeszła 21 lipca 2014 roku (k. 15).

19 sierpnia 2014 roku zostało wydane zarządzenie o przedstawieniu akt z wnioskiem M. K. (1) po zwrocie sprawy III K 96/09 z Sądu Apelacyjnego (k. 16) zaś 27 sierpnia 2014 roku wydano zarządzenie o zmianie sędziego referenta w sprawie III Ko 99/14 (k. 17). 8 września 2014 roku wydano zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy określając jej termin na 9 października 2014 roku, doprowadzeniu wnioskodawcy z zakładu karnego oraz o ustanowieniu wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu i zawiadomieniu go o terminie rozprawy (k. 19). Pełnomocnika wnioskodawcy wyznaczono 11 września 2014 roku (k. 20). W dniu 29 września 2014 roku wpłynęło do Sądu Okręgowego pismo wnioskodawcy o zmianę pełnomocnika z uwagi na fakt, że wyznaczony do pełnienia tej funkcji adwokat jest obrońcą kolegi wnioskodawcy w procesie w którym on sam także występuje jako oskarżony (k. 27). Wniosek ten nie został uwzględniony 30 września 2014 roku (k. 27), o czym tego samego dnia powiadomiono wnioskodawcę (k. 32). Wobec złożenia przez wyznaczonego pełnomocnika oświadczenia o wystąpieniu konfliktu interesów między bronionym przez niego M. Z. a wnioskodawcą w sprawie III K 61/13 prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Legnicy (k. 33), dokonano zmiany pełnomocnika wnioskodawcy i wyznaczono innego, o czym został on telefonicznie zawiadomiony 6 października 2014 roku (k. 34).

Dnia 9 października 2014 roku odbyła się rozprawa o odszkodowanie i zadośćuczynienie z wniosku M. K. (1) i po jego wysłuchaniu oraz dopuszczeniu szeregu dowodów zarządzono odroczenie ogłoszenia wyroku do 14 października 2014 roku (k. 145 – 148) i tego też dnia zapadł wyrok oddalający roszczenia wnioskodawcy.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że w toku postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie w okresie od 9 czerwca 2014 roku (data wpływu wniosku do Sądu Okręgowego w Legnicy) do 14 października 2014 roku (wydanie orzeczenia w tej sprawie), nie wystąpiła zwłoka.

Zgodnie z art. 2 ust.1 w zw. z ust. 1a ustawy o skardze, przewlekłość postępowania ma miejsce wówczas, gdy postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne do rozstrzygnięcia sprawy.

Przy ocenie, czy doszło do naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki – zgodnie z art. 2 ust. 2 powołanej ustawy, należy mieć w szczególności na uwadze terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez Sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty, uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej

i prawnej jej zawilosci, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Odnosząc to realiów analizowanej sprawy, stwierdzić należy, że okres jaki upłynął od chwili jej wpływu do Sądu Okręgowego do wydania nieprawomocnego rozstrzygnięcia w żadnym razie nie może być uznany za szczególnie długi. Jeśli zważyć, że sprawy wpływające do Sądu Okręgowego wyznaczone są do rozpoznania w zależności od daty ich wpływu i kolejności wpływania do Sądu, to termin określony do jej rozpoznania wyznaczony cztery miesiące od daty wpłynięcia wniosku w żadnym razie nie może być oceniony, jako wyjątkowo długi, a postępowanie, jako prowadzone przewlekłe. Działo się tak m.in. dlatego, że wnioskodawca nieprecyzyjnie określił zakres przedmiotowy swego roszczenia. Nie wskazał, której konkretnie sprawy dotyczy jego wnioski. Spowodowało to konieczność wezwania o uzupełnienie braków formalnych przez sprecyzowanie wniosku. Następnie zaś konieczne okazało się poszukiwanie akt, aby można było dokonać oceny podstaw faktycznych i prawnych roszczenia wnioskodawcy o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie. W tym zakresie przesunięcie w czasie rozpoznania wniosku M. K. (1) w żadnym razie nie obciąża Sądu Okręgowego w Legnicy. Czynności wówczas wykonywane były podejmowane niemalże natychmiast (tego samego dnia lub dnia następnego w zależności od uzyskanych informacji). Ani podkreślana przez skarżącego zmiana jego obrońcy ani też zmiana sędziego sprawozdawcy w jego sprawie nie wpłynęły w żaden sposób na przesunięcie terminu rozpoznania jego wniosku.

Z chwilą uzyskania materiałów istotnych dla rozstrzygnięcia o roszczeniu wnioskodawcy termin rozprawy został wyznaczony niezwłocznie i została ona przeprowadzona w tym terminie, a wydanie wyroku nastąpiło w czasie dopuszczonym przez reguły k.p.k.

W toku postępowania o stwierdzenie przewlekłości działań Sądu w rozpoznaniu sprawy o odszkodowanie nie mają żadnego znaczenia okoliczności o jakich pisze wnioskodawca, a związane z przebiegiem rozprawy i swobodą jego wypowiedzi, te może on podnosić jedynie w toku postępowania odwoławczego. W chwili obecnej, dla rozstrzygnięcia jego skargi, wobec irrelewantności tych okoliczności Sąd Apelacyjny uznaje się za zwolniony z konieczności odnoszenia się do nich.

Podsumowując rozważania, stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny w analizowanym postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie, nie dopatrył się przejawów przewlekłości. Wszystkie czynności podejmowane w toku tego postępowania uznano za zasadne i wykonywane terminowo.

W związku z tym, skarga wnioskodawcy M. K. (1), jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

Sygnatura akt II S 36/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 roku.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki

Sędziowie: SA Robert Wróblewski

SA Wiesław Pędziwiatr(sprawozdawca)

Protokolant Anna Turek

po rozpoznaniu w sprawie **M. K. (1)**

skazanego z art. 258 § 1 i 2 k.k. i inne

wniosku skazanego z 12 listopada 2014 roku

w przedmiocie zwolnienia od opłaty

na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2004 r., nr 179, poz. 1843) oraz art. 623 k.p.k.

p o s t a n o w i a

zwolnić M. K. (1) od obowiązku uiszczenia opłaty od skargi na przewlekłość postępowania

UZASADNIENIE

Przedstawione przez wnioskodawcę okoliczności związane z jego sytuacją majątkową (brak środków w związku z pobytem w ramach odbywania kary w zakładzie karnym) uprawniają do stwierdzenia, że nie będzie on w stanie ponieść opłaty wymaganej treścią art. 17 ust. 1 ustawy o skardze. W tym stanie rzeczy zwolniono go od obowiązku jej zapłaty opierając się na przepisie art. 623 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze.